

Омаж поезији – Ирена Бодић

ЧАРОЛИЈА

Сутон.
Из мрешкања огледала
посматра ме одраз.
Зачуђеној,
смеши ми се лик
три деценије млађи.
Плес светлости
и сенке
нуди давнашњу слику.
Отима се из
грла крик и
враћа
у будућност моју.

ЈАБЛАНЕ

Јаблане, поново ми кроз стиснуте зубе
шапућеш на ухо.

„Спусти тај поглед већ
једном са плафона“.

Не, то је једино место
где нећу утонати у крик.
Трња су ми уста пуна.

У поткожном ткиву крв
је зубата и снажна.

Од туђег и свог јада душа
учворена сажима се у реч
која меље, меси, шиба, урла...

НЕ СКЛАЊАЈ МЕ

Не склањај ме
ко одрон са пута, када
чкаљ припитомљавам.

Давно су се вуци
повукли са ових пустара,
у рибљим утробама низ
Дунав ка мору.

Више од живота...
видели смо.
Љуљашка

ГОРЧИНО

Горчино наталожена,
змијо на челу
у предјутарју
испићеш ми
једном
очи.

Ни да викнем.
Ни да викнем.
Пасји да липшем.
Ти чудесни животе од
папира.
Под дудом?
Под орахом?
Под јабуком.

Љуљашка се њише.
Дан са њом да обрубим.
Ни тужно.
Ни сузно.

ПИТОМО СЕ БЕЛО ЦВЕЋЕ

Питомо се бело цвеће
увлачи у очи (љиљани),
у време кад престајем
да гледам, кад престајем
да слушам а све личи на
прави живот а све је јаук и

ћелија из које не излазим.
Рибљим зевом хватам
знакове смрти, венама
туче лудачка тишина, курјаци
ме посећују у рупама
свести.

Напољу мирише дукан
из Ѓњилана, ртањски чај и
козији сир са Суве планине.

Звоне чурушка звона.

Лапћем свој укус до краја.

Доктор Цекил (Фројд) се
у трбух угнездио и пребира
по горком корењу.

ТРЕЗНА РЕЧ

Да трезна реч
не повреди ти сан
замрзнућу звезде
у бело плафона.
Не, не отапам
наличје с лица
и ако се кап миловања
слила на празан длан

чежњиво померам тело.
Хладни ветри дахћу
из Сибира.

А трепет...
замири од Клеидермана
до Баха и небуд љубав
леденим оком похара
наге речи боје ћилибара.

Ћутљива публично
изнова умирем у мешини свог
префињеног заната.

**Траг је у магли
згрченог бића**

Све је пажљиво
ограђено.
Стала сам у
ред.

Чврсто десном стискам
леву шаку.

Ноћ мирише на
тамјан.

Из нечијих прстију истичу
капи Вивалдија.

Моја уста су пуна
немих риба.

Тихо, тихо ромињам
под скуте себичног бога.

Дишем уста на уста,
дишем.

ГДЕ СУ МАЛА СУНЦА

Где су мала сунца
од којих тама бежи а
где речи што се небу роје?

Доба је у ком се
распадамо на све
стране света - а ко да
нас склапа, ко да нас
склапа у мале чворове
кад јаје и семе грушају
се у тромб?

У чијем трбуху стењеш,
шкрипиш зубима, гризеш
свој језик нељудски, од туге?
Од непомичне туге.

У чијем трбуху певач црницом
натрљаног грла пева
гулећи ти уши ?

Кукавна, ти, без одважности
да плунеш и стропошташ
са куле чегртуше, да
залајеш на небо.

Доста је било.

ДА ЧЕТВРТАК

Да четвртак
згужвамо и сместимо
у мали џеп
на грудима петка, заруменила
би јагода на
небеском платну
уместо
жутог цвета.

И, све би...
земља, честар,
камење, плева и
облаци, све би
постало крхкије и лакше и водило
нас од отвора до отвора ка нечем
светлуцавом као
јагода.
Без страха, без
икаквог страха.

Скупих се у саму себе
мајушно да небу у око
станем, послушкујем
бојажљиво тапкање ноћи
босоноге, лепеееее
да је опевати не могу.
Све сам речи потрошила
на ванил-кранцле и шећерлеме.

На месту белог
дуда саградили смо
кућу.

Ноћу слушах како
мургањ пева.

На час заболи
у корену косе.

Нешто подгриза жиле и
лети у зубље магле
огњеним копљем
ношено.

Да одстоји
још једну ноћ како би
тек тада болело?

Била сам голо,
кишама обливано стабло
које се у лепости усправног
никада није уздигло
до звезда.
На час заболи у
корену...

ЈОШ ЈЕДНОМ

Ружичастим небом
сунце тоне

Верујем у клијавост
енергије која ће
премостити горке
сокове, болове и
немоћи примичући
се бескрају.

Још једном

У твојој опни
има ме и нема али
ми се залуд око
главе трудиш.

Чуј крик из ведрога неба
то ја зовем у помоћ
савијајући главу
ко птица под крило.

О ПЕСНИКИЊИ

Ирена Бодић рођена је 8. јуна 1959. године у Тителу. Њен отац се, трбухом за крухом, као шесто дете у својој породици, често селио, али се скрасио у Зрењанину где је Ирена завршила основну и средњу школу.

Књижевност и сликарство воли од како зна за себе, а такође и слика и пише поезију од ране младости о тек с појавом интернета и друштвених мрежа, осмелила се да своју поетику подели са другима.

Објавила је збирку песама Панонске несванулице (2020).

Живи у Жабљу као домаћица, али све смелије своје снове претаче у стихове искрене до бола и слике равнице.

